تراژدی قربانیان در جستجوی سرپناه!

خبر مرگ دردناک ۳۵۰ پناهجو در آبهای اطراف جزیره جاوه اندونزی در روز دوشنبه ۲۲ اکتبر را ـ نه به برجستگی اخبار بزک کرده دیگر ـ شنیدیم. ۳۵۶ زن، مرد و کودک از ۴۰۲ سرنشین عراقی، افغانی. فلسطینی و الجرایری، چپانده شده در قایقی چوبی به ظرفیت کمتر از نصف این تعداد، که به امید یافتن سرپناهی از اندونزی بطرف سواحل استرالیا در حرکت بودند، در راه بدلیل از کارافتادن موتور کشتی و نفوذ آب بدورن قایق به قعر دریا فرو رفتند و کشتی های ماهیگیری محلی که از منطقه عبور می کرده اند، تنها توانستند ۴۶ نفر از مسافرین را نجات دهند.

این اولین باری نیست که انسانهای گریزان از جنگ و اختناق و ناامنی، در پی سرپناهی، خود را به آب و آتش زده و در راه رسیدن به مقصدی امن، قربانی می گردند. انسانهایی که برای دستیبابی به ابتدایی ترین حقوقشان، یعنی حق دستیابی به محلی برای زیستنی بدور از تهدید و ترس، در اعماق آب دریاها "مسکن" می گزینند، در کامیونها خفه می شوند، در مرزها مورد اصابت رگبار مرزبانان قرار میگیرند و یا در کنج زندانها و بازداشت گاهها چپانده شوند و نهایتا به چنگ همان حکومت هایی سپرده می شوند، که از آن فراری شده اند!

کشورهای "پناهنده پذیر" دیگر حتی در قید رعایت ظاهر، تعهد به کنوانسیون ژنو در مورد حق پناهندگی نیستند، بعکس همه در فکر درزگیری راههای ورود "غیرقانونی" به کشورهایشان هستند. همه در فکر آببندی بیشتر قوانین و مقررات پناهندگی شان هستند که راه و درزی برای پذیرش انسانهای "خوش شانسی" که در قعر دریاها غرق نمی شوند، در کامیونها خفه نمی گردند و یا موفق به گریختن از مرزبانان می شوند، باقی نماند.

دفاتر کمیساریای سازمان ملل در کشورهای سر راه پناهجویان، دیگر نه تنها رسالت کمک و یاری رساندن به پناهجویان را پیش نمی برد، بلکه در اغلب موارد خود به مانعی در راه رسیدن پناهجویان به سرپناهی گشته اند.

میدیا و ژورنالیسم نوکر، با اکراه اخبار لب های دوخته پناهجوی اعتصابی، خودکشی پناهنده دیپورت شده و غرق شدن پناهجویان در دریاها را پخش می کنند و در شرایطی هم که دوربین هایشان روی این صحنه های دلخراش فکوس می شود، بسان حادثه ای معمولی به آنها می پردازند. کسی تمایلی به پاسخ به این سوال ندارد که چرا این انسانها مجبور به تحمل اینهمه خطر و دشواری میگردند؟؟

ولی اگر سیاست "پناهنده پذیری" این کشورها از منطق سود و سرمایه تبعیت می کند، قلب و احساس و همدردی بشریت آگاه بر این پایه استوار نیست. پناهندگی گدایی نیست. حق هر انسانی

است. مسبب پناهندگی، تبعید و گریختن انسانها از خانه و کاشانه شان، دولت های سرمایه داری جهانند. ولی این حق را پناهندگان بدون امکانات، به تنهایی نمی توانند به مخاطبین خود تحمیل کنند. این مبارزه همصدایی، همبستگی و همدردی همه انسانهای آزاده به هر شکل و شیوه ای را می طلبد. صدای حق طلبانه پناهجویان و پناهندگان را رساتر سازیم و آنها را در رزمشان برای کسب حقوقشان با همه نیرو پشتیبانی کنیم.

هلمت احمدیان

به نقل از جهان امروز شماره ۷۱